

HỒI 216

Rơi Vào Hiểm Cảnh

M

Mặt trời ngả dần về Tây.

Chiến thuyền tiến vào Lạc Dương, đi dọc Lạc Thủy về phía Hoàng thành.

Trên tường thành và các lầu canh dọc bờ sông, kỳ hiệu tung bay phấp phới, cảnh tượng như chờ đón đoàn quân khải hoàn trở về sau trận chiến vang dội.

Trên sông, thuyền bè vẫn tấp nập đến đến đi đi, trên bờ người xê chen chúc, phồn hoa thịnh vượng, khi thấy chiến thuyền vào thành, người ở hai bên đường không ai là không chen chúc ra sát bờ sông vẫy tay hoan hô, không khí nóng dần lên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chẳng hề bị ảnh hưởng của bầu không khí náo nhiệt và phấn khích này, gã họ Khấu ngẩng đầu lên nhìn tiêu ký trên lá cờ, giật mình thốt: "Đương Động cuối cùng đã bị bức thoái vị rồi".

Đây tuy là một chuyện tất nhiên phải xảy ra, song vẫn hơi quá sớm so với dự liệu của hai gã, có thể thấy Vương Thế Sung đã nôn nóng xung đột lắm rồi, từ nay Trung nguyên lại có thêm một vị hoàng đế tự xưng.

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Ta không muốn gặp Vương Thế Sung".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Gặp y cũng chẳng có ý nghĩa gì, thử tìm xem có thể gặp Bốc Thiên Chí không, ta và Hư Hành Chi sẽ đến tìm ngươi hội hợp, rồi nhân đêm tối mà rời thành. Hà! Ta chợt có cảm giác bất tường, nếu ta gặp phải điều gì bất trắc, ngươi hãy giết Vương Thế Sung báo thù cho ta nhé!".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Âu Dương Hy Di lẽ nào lại để Vương Thế Sung giết ngươi? Với địa vị trên giang hồ của lão, Vương Thế Sung thế nào cũng vẫn phải nể mặt hai ba phần. Trừ phi có những cao thủ như lão và Trần Trường Lâm tương trợ, bằng không Vương Thế Sung cũng khó mà giữ ngươi lại được. Chỉ cần ngươi tùy cơ ứng biến, có lẽ không có vấn đề gì đâu".

Nói thì nói vậy, nhưng hai gã vẫn bàn luận đủ mọi cách ứng biến với Vương Thế Sung, sau đó Từ Tử Lăng mới tung mình bay vào lùm cây ven sông, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

oOo

Chiến thuyền đậu ở bến cảng bên ngoài Hoàng thành.

Vương Huyền Ứng, Lang Phụng và Tống Mông Thu dẫn theo các tướng lĩnh và quân sĩ ra nghênh đón, rồi cùng Khấu Trọng đi vào thành môn. Khấu Trọng thúc ngựa đi chậm chậm, thuận miệng hỏi thăm tình hình của Vương Thế Sung.

Vương Huyền Ứng thở dài: “Một quyền của Lý Mật đích thực không phải tầm thường, đến giờ cha vẫn chưa thể ra khỏi giường được, có điều tinh thần đã tốt hơn rất nhiều rồi, người đã chờ gặp Khấu quân sư cả ngày nay rồi đó”.

Thái độ khách khí và cung kính một cách bất ngờ của Vương Huyền Ứng làm Khấu Trọng cảm thấy tóc gáy dựng ngược lên, gai ốc nổi khắp mình, trong lòng thầm sợ hãi, theo lý thì nếu Vương Thế Sung vẫn còn nằm liệt giường không dậy nổi, thì tuyệt đối không gấp gáp xung để đến vậy. Nhưng tại sao Vương Huyền Ứng phải nói dối? Khấu Trọng len lén lau mồ hôi, rồi lại hỏi tiếp: “Di lão và Trường Lâm huynh có khỏe không?”.

Tống Mông Thu đi bên cạnh cười giả dối nói: “Bọn họ đang ở bên cạnh thánh thượng, đợi chờ đại giá của Khấu quân sư”.

Khấu Trọng nghe mà lòng như trầm xuống, Âu Dương Hy Di xưa nay luôn rất có cảm tình với gã và Từ Tử Lăng, hay tin bọn gã trở về, thế nào cũng phải tranh đi đón tiếp mới hợp với lễ thường. Hiện giờ không giống như trước đây nữa, tất cả Đông Đô đều đã nằm trong sự khống chế của Vương Thế Sung, Âu Dương Hy Di cũng không cần một ngày mười hai canh giờ ở bên cạnh y hộ vệ làm gì, ngoài ra, ít nhất Hư Hành Chi cũng phải ra nghênh đón gã mới đúng.

Đột nhiên, gã có cảm giác mình đang bước chân vào miệng hố.

oOo

Từ Tử Lăng đến nơi trú chân của Bốc Thiên Chí ở Lạc Dương, phát giác chỉ còn một căn nhà trống, bên trong đồ vật ngổn ngang, rõ ràng là người đã bỏ đi một cách vô cùng vội vã.

Kỳ quái nhất là không hề thấy bất kỳ tiêu ký hay ám ký nào lưu lại như ước hẹn của gã và Khấu Trọng với họ Bốc, đây là một chuyện hết sức bất bình thường.

Gã mệt mỏi ngồi xuống một góc nhà, thầm nhủ nếu sự mất tích này của Bốc Thiên Chí có liên quan đến Vương Thế Sung, vậy thì Khấu Trọng sẽ gặp phải nguy hiểm rồi. Có điều gã vẫn không quá lo lắng, bởi Vương Thế Sung muốn gia hại Khấu Trọng cũng không phải chuyện dễ.

Từ Tử Lăng đang trầm ngâm suy tư thì chợt nghe tiếng bước chân. Với sự bình tĩnh quyết đoán xưa nay của Từ Tử Lăng, vậy mà cũng không khỏi biến sắc, bởi vì dựa vào tiếng bước chân, gã đã nhận ra người đến là ai.

Cùng lúc cũng biết được Khấu Trọng đã rơi vào nguy hiểm tột cùng.

oOo

Vương Thế Sung hiện giờ sợ hãi nhất rốt cuộc là ai? Trước đây đương nhiên kẻ này là Lý Mật. Nhưng sau khi Lý Mật đại bại, tình thế đã thay đổi. Ở vùng lưu vực Hoàng Hà, đã ngấm ngấm hình thành thế chân vạc, Đường có Quan Tây, Trịnh được Hà Nam, Hạ lấy Hà Bắc.

Thế nhưng đối với Trịnh Đế Vương Thế Sung này mà nói, tranh bá thiên hạ vẫn còn là chuyện rất xa vời, việc đầu tiên mà y cần làm trước mắt, chính là phải ổn định nội bộ, củng cố thành quả của trận đại thắng Lý Mật vừa rồi.

Nếu như Vương Thế Sung có thể đích thân chỉ huy trận đại chiến với Lý Mật ở Mang Sơn, vậy thì sự vinh hiển và uy vọng của chiến thắng đó sẽ quy hết về y, làm cho y không cần cố kỵ bất cứ người nào nữa.

Nhưng sự thực không phải vậy.

Hiện giờ Khấu Trọng đã vô ý xây dựng được một uy vọng cao vọt trong tập đoàn quân sự của Vương Thế Sung, lại phát triển được quan hệ mật thiết với các đại tướng thủ hạ của y, gã không làm Vương Thế Sung nghi kỵ mới là lạ.

Chỉ xem chuyện Vương Thế Sung đại phong thân tộc đã biết y là kẻ tự tư hẹp hòi, lại có cả tấm gương Trác Nhượng vẫn còn rành rành trước mắt, y làm sao có thể để Khấu Trọng trở thành một Lý Mật thứ hai?

Thêm vào quan hệ của Khấu Trọng và Trác Kiều, ai cũng đoán được gã có thể dễ dàng thu phục hàng binh bại tướng của họ Lý về với mình, vậy không phải Vương Thế Sung đã nuôi hổ trong nhà rồi.

Những ý nghĩ này không ngừng hiện lên trong đầu Khấu Trọng, càng nghĩ gã lại càng kinh hãi.

Nhân mã đã vào trong Hoàng thành, tiến về phía thượng thư phủ.

Tại sao không đến thẳng Hoàng Cung, cho dù Vương Thế Sung không thể rời khỏi giường, theo lý vẫn có thể để kẻ dưới kiệu vào cung, có gì lại vẫn ở trong thượng thư phủ.

Thanh âm của Vương Huyền Ứng vang lên bên tai gã: "Tử Lăng huynh sao không cùng quân sư đến tham kiến phụ hoàng?".

Khấu Trọng mãi lo nghĩ chuyện khác, nên chỉ đáp qua loa: "Hắn giống như một đoá phù vân trên trời vậy, không có hứng thú để ý đến những chuyện trần thế này, ta cũng không quản nổi! Hà...!".

Tiếng thở dài cuối cùng, là gã cảm thán cho tình cảnh hiện tại của mình mà phát ra. Trong tình hình hung hiểm tột bậc thế này, gã làm sao mới liên lạc được với Hư Hành Chi? Thượng thư phủ đã hiện ra trước mắt, cánh cổng lớn sáng rực đèn hoa như một cái miệng khổng lồ của con ác thú đang mở lớn ra, chờ đợi món mỹ thực như gã tự chui đầu vào trong. Có thể khẳng định rằng nếu như bước qua cánh cửa đó, Khấu Trọng gã sẽ vĩnh viễn không thể dựa vào sức của bản thân mà bước ra lần nữa.

Khấu Trọng ghì cương dừng lại, nhảy xuống ngựa đầu tiên.

Vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu gã, kết luận cuối cùng vẫn là tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Hiện giờ gã và Từ Tử Lăng đã trở thành cao thủ được thiên hạ công nhận, Vương Thế Sung nếu muốn lấy cái mạng nhỏ của bất cứ ai trong hai gã, ngoại trừ chuẩn bị thực lực đầy đủ ra, vẫn còn phải có hình thế và bố cục nhất định, thì mới có cơ hội thành công được, mà đại sảnh đường của thượng thư phủ có thể coi là một địa điểm hết sức thuận lợi.

Vương Huyền Ứng nhảy xuống ngựa, bước lại cạnh gã, vui vẻ nói: "Khấu quân sư, mời!".

Khẩu Trọng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định mang tính quyết định cho cuộc đời mình.

oOo

Sau khi phá tường nhảy ra, Từ Tử Lăng còn chưa có cơ hội bật dậy thì chân tả đã cảm thấy bị siết chặt, ngọn trường tiên mang tên Quy Tàng của Uất Trì Kính Đức đã lướt trên mặt đất như một con ác xà quấn chặt lấy gót chân gã.

Những lỗ tròn trên thân tiên hút chặt vào da thịt Từ Tử Lăng.

Nếu Từ Tử Lăng chưa từng thấy Uất Trì Kính Đức giao thủ với Vương Bạc, lúc này có lẽ gã đã dùng thiên phương bách kế để giăng chân ra khỏi ngọn tiên vướng víu quấn nơi gót chân. Song qua trận ác chiến với Vương Bạc, gã đã nhận ra sự lợi hại của tiên pháp thiên biến vạn hóa của cao thủ Thiên Sách Phủ này, trong lòng hiểu rõ nếu muốn tử đấu biến hóa với đối phương, chân tả của gã đừng hòng giữ được hoàn chỉnh.

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, chân tả để nguyên như vậy dẫm mạnh xuống đất, cả người đang nằm dưới đất bật thẳng dậy như một cây thiết bạng.

“Păng!”.

Quy Tàng tiên bị kéo cho thẳng băng, Từ Tử Lăng đứng yên bất động, một đầu ngọn trường tiên bị gã dẫm chân lên, đầu kia nằm trong tay Uất Trì Kính Đức đang đứng cách đó ba trượng. Người này tay nắm chặt chuôi tiên, trầm eo tọa mã, dáng vẻ uy mãnh phi thường, có điều trong lòng lại thâm kinh hãi, vừa rồi y liền tiếp thi triển thủ pháp tinh diệu, đầu tiên là định kéo lê Từ Tử Lăng trên mặt đất, sau đó lợi dụng lực hút của những lỗ tròn trên thân tiên để làm gãy xương mắt cá của đối phương. Chẳng ngờ lại bị Từ Tử Lăng khéo léo vận dụng nội kinh, giữ chặt lấy thân tiên, rồi dùng gót chân dẫm chặt không cho y thu về. Kỳ chiêu như vậy, đích thực hoàn toàn không nằm trong sở liệu của Uất Trì Kính Đức.

Tiếng gió nổi lên khắp bốn phía.

Năm bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện trên nóc nhà và đầu tường, vây Từ Tử Lăng vào giữa.

Bàng Ngọc tay cầm một cây kiếm dài bốn thước đứng trên đầu tường, y phục tung bay trong gió đêm, thập phần tiêu sái, nhưng nhãn thần lại sắc bén hơn chim ưng rình mồi, từ cao nhìn chăm chăm xuống Từ Tử Lăng đang ung dung đứng giữa vòng vây.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vận nho phục màu xanh, hai tay chấp sau lưng đứng đối diện với Uất Trì Kính Đức, bên hông dắt một cây ngọc tiêu, dáng điệu xuất trần thoát tục, tuyệt chẳng có vẻ gì là muốn bạt kiếm dương cung, mà tự nhiên cởi mở như là đến hội họp với văn hữu vậy.

Thế nhưng Từ Tử Lăng tuyệt đối chẳng dám coi thường người này, chỉ nhìn khí độ thâm sâu như biển, trầm ổn như núi của y, gã đã biết võ công của người này quyết chẳng thể dưới Uất Trì Kính Đức.

Ba người khác lần lượt là La Sĩ Tín tay nắm đơn đao, Sử Vạn Bảo cầm trường mâu và Lưu Đức Uy song thủ giữ trường côn, đứng tản ra bốn phía, khóa chặt đường lui của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng ngưng mục nhìn lỗ hổng trên tường do mình làm vỡ và những miếng vữa trên mặt đất, trầm giọng hỏi: “Dám hỏi Thế Dân huynh, ngoại trừ Dương Hư Ngạn ra, còn ai trợ giúp Vương Thế Sung đối phó Khấu Trọng nữa?”.

oOo

Khấu Trọng vận nội kình, trầm giọng nói: “Nếu Vương công còn niệm chút tình xưa, xin hãy ra đây nói chuyện!”.

Vương Huyền Ứng, Lang Phụng, Tống Mông Thu và đám thân binh đứng cạnh đều lộ vẻ ngạc nhiên, kẻ đó có đến quá nửa đặt tay lên binh khí, khẽ rút ra đôi chút, tức giận trừng mắt lên nhìn gã.

Thanh âm truyền đi khá xa, hồi vọng khắp Hoàng thành.

Không một thanh âm nào vang lên đáp lại.

Tống Mông Thu hừ nhẹ một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho những người khác chớ vội vọng động, rồi nói với Khấu Trọng: “Khấu quân sư hiểu lầm rồi! Thánh thượng vẫn nằm trên long sàng dưỡng thương, hà...”.

Khấu Trọng mỉm cười ngắt lời: "Tổng tướng quân không phải nói Di lão và Trường Lâm huynh cũng ở trong phủ hay sao? Tại sao bọn họ không lên tiếng vậy?".

Tổng Mông Thu lập tức cứng họng không nói được gì.

Khấu Trọng được thể liền thừa thắng xông lên, cười dài nói: "Cổ nhân có dậy, chim hết thì cất cung, thỏ hết thì chó cũng vào nồi! Hừ!".

"Cheng! Cheng!".

Bọn Vương Huyền Ứng không đợi gã nói dứt lời, đã lộ ngay ra đuôi hồ ly, lần lượt rút binh khí.

Khấu Trọng lại cười thêm một tràng nữa, nhún chân nhảy lên cao. Tổng Mông Thu, Lang Phụng và Vương Huyền Ứng cũng lập tức tung mình lên đuổi theo.

Vô số tiễn thủ xuất hiện trên nóc các nhà cửa quanh đó, nhất thời sát khí bốc cao ngút trời, tiếng hò hét vang động cả một góc Hoàng thành.

Chẳng ngờ Khấu Trọng nhảy lên chưa được hai trượng thì đã lảng không hoán khí, đổi hướng lao về phía thạch cấp của thượng thư phủ.

Chiều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng nhân, còn bọn Vương Huyền Ứng, Lang Phụng thì không ai có bản lĩnh lảng không hoán khí như Khấu Trọng, nên đều vượt qua đầu gã, nhảy lên cao quá hai trượng, ngược lại làm cho mấy trăm tiễn thủ đứng trên mái nhà ném chuột sợ vỡ òa, không dám phóng tiễn.

Khấu Trọng chưa chạm chân xuống đất, Tỉnh Trung Nguyệt đã rời bao.

Hơn mười tên thân binh của Vương Thế Sung ồ ạt lao đến như lang như hổ, một trận hỗn chiến sắp sửa hình thành.

Khấu Trọng biết rõ nếu để đám thân binh này cầm chân thêm một lúc, tất sẽ rơi vào trùng vây, khi ấy thì dù là Ninh Đạo Kỳ cũng khó mà thoát khỏi vận mệnh phải tử chiến. Nghĩ đoạn liền gầm lên, người đao hợp nhất, lao thẳng vào trận địch.

Tỉnh Trung Nguyệt hóa thành một quãng hàn quang hộ thể, hai tên thân binh đầu tiên lập tức bị đánh cho ngã nhào.

"Đang!".

Một kẻ khác cả người lẫn kiếm bị gã hất văng ra phía sau, liền tiếp đụng phải hai người khác, cùng lăn xuống bên dưới thạch cấp.

Lúc này bên dưới thạch cấp đã ầm vang tiếng hò hét, đao quang kiếm ảnh rợp trời, địch nhân tràn lên như sóng thủy triều, nhất thời cũng không rõ là có bao nhiêu người nữa.

Khấu Trọng không dám nhảy lên, bất ngờ địch người sang ngang, tránh khỏi hơn mười tên địch đang bổ nhào tới, phóng về phía cửa gần thượng thư phủ nhất là Tuyên Nhân Môn ở phía Đông, sát cơ dâng đầy trong lồng ngực.

Địch nhân lập tức tràn ra cản bước.

Khấu Trọng biết rõ ở Tuyên Nhân Môn ắt hẳn có cao thủ chờ sẵn, nên chỉ giả bộ chạy về phía đó để dụ địch. Sự thực thì nếu đóng tất cả thành môn của Hoàng thành và Hoàng Cung lại, rồi bố trí tiền thủ đứng trên các tường thành cao đến mấy trượng thì nơi này lập tức sẽ biến thành tuyệt địa, cả loài cầm thú cũng khó mà bay lọt.

Cũng may là trong thành đình đài lầu các san sát, bốn phía xung quanh các lầu cao đều có tường bao kín, nhưng trên tường đều có cửa ra vào, giữa các đình đài, lầu các đều có đường nối liền với nhau, tựa hồ như một mê cung lớn vậy.

Vương Thế Sung là một kẻ ưa sĩ diện, tuyệt đối không muốn để chuyện xấu xa của mình truyền ra ngoài, vì vậy mới muốn dụ gã vào thượng thư phủ rồi mới ra tay sát hại, tránh để máu của gã dây trong Hoàng thành.

Khấu Trọng đoán định chỉ cần gã có thể thoát ra khỏi phạm vi của thượng thư phủ, lực lượng truy sát gã của Vương Thế Sung sẽ giảm bớt một phần đáng kể, hy vọng đào thoát của gã cũng lớn hơn rất nhiều.

Khấu Trọng lại đổi hướng lần nữa, vòng ra phía sau thượng thư phủ, lao về phía Thái Bộc Tự và Tướng Tác Giám, sau khi vượt qua hai toà kiến trúc hùng vĩ này, chính là Đại Lý Tự, Tông Chính Tự, Đô Thủy Giám và Vệ Uý Tự, kế đó là Hàm Gia Môn và lối ra phía Bắc của Hoàng thành, Đức Du Môn.

Hai bên đều là tường thành cao đến hơn mười trượng, lúc này trong tiếng tù và vang vang khắp Hoàng thành, một đội thiết giáp quân đông đến trăm người lao ra từ phía sau thượng thư phủ, tràn về phía gã.

Trên tường bóng người thấp thoáng, tất cả đều là địch nhân.

Vượt qua tường đào thoát, đây căn bản là một chuyện không thể thực hiện. Nếu như không có địch nhân đứng trên ngăn cản, với bản lĩnh lừng không hoán khí của gã, họa may

có thể miễn cưỡng làm được, song dưới đao thương kiếm kích vô tình của địch nhân, nhảy lên thật chẳng khác gì tự sát là mấy.

Giờ gã chỉ có thể rời thành qua năm cửa lớn.

Đầu tiên là Tuyên Nhân Môn và Đông Thái Dương Môn, nằm ở hai đầu con đường lớn phía trước thượng thư phủ.

Tuyên Nhân Môn là đường ra khỏi Hoàng thành ở phía Đông, vừa rồi gã đã thử đi con đường này, có thể không nhắc đến. Đông Thái Dương Môn là đường vào nội cung.

Thừa Phúc Môn là lối ra khỏi Hoàng thành từ phía Nam, nhưng trừ phi gã chịu quay đầu lại lao vào vòng vây của chủ lực quân địch, bằng không thì cũng không cần tốn công nghĩ thêm làm gì.

Chỉ còn lại duy nhất Hàm Gia Môn và Đức Du Môn ở phía trước.

Giữa hai cửa này có một kho Hàm Gia, chuyên để trữ lương thảo. Trước đây Khấu Trọng đã từng tham gia tấn công Hoàng thành, thế nên đối với địa thế nơi đây nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ là lúc ấy gã cũng không ngờ hiểu biết này về sau lại dùng đến để đào tẩu khỏi bàn tay của chính những người đã cùng mình kề vai sát cánh khi trước.

Đao quang lóe lên, hai thanh đao từ hai phía tả hữu chém xả xuống, kinh phong rít lên, rõ ràng đối phương là cao thủ trong đám cận vệ của Vương Thế Sung.

Khấu Trọng vừa nhìn đao thế, đã đoán định ngay, nếu mình cứ tiếp tục xông bừa, nhất định sẽ để địch nhân kịp đuổi tới, vây gã vào giữa.

Ưu thế lớn nhất mà gã vẫn giữ được từ đầu tới giờ, chính là không để địch nhân có cơ hội giữ chân mình lại, mà là dẫn địch nhân chạy một vòng lớn, lợi dụng địa thế phức tạp của Hoàng thành chạy Đông chạy Tây, khiến cho bọn chúng càng lúc càng loạn.

Một khi để mất ưu thế này, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của gã.

Tính Trung Nguyệt lần lượt chém ra hai bên, đồng thời gã cũng bật người ra phía sau.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, mang theo Loa Hoàn Kinh lăn tròn như bánh xe, miệng mồm không ngừng thổ huyết, những kẻ phía sau không kịp tránh né bị bọn họ đụng trúng, cũng hự lên một tiếng rồi ngã nhào, không khác gì là bị Loa Hoàn Kinh của gã trực tiếp đánh trúng. Hơn mười tên địch hung hăng chặn đường, lập tức tan rã, quân không thành quân.

Khấu Trọng cũng cảm thấy mình bắt đầu thoát lực.

Hai đao vừa rồi tuy gã đã dồn Loa Hoàn Kinh vào nội thể đối phương một cách hết sức xảo diệu, song cũng làm gã tổn hao không ít nguyên khí, thế nên không thể thừa thắng truy kích, xông phá địch trận, chạy về Hàm Gia Môn ở phía trước.

Có điều Khấu Trọng đã vô cùng vừa ý rồi.

Bất ngờ gã lại dịch người sang ngang bảy trượng, né tránh hơn trăm tên địch nhân từ phía thượng thư phủ ào ào tràn ra.

Gã quyết định không chạy về phía trước nữa.

Bởi vì muốn đến Hàm Gia Môn, gã còn phải vượt qua sáu toà kiến trúc Thái Bộc Tự, Tương Tác Giám, Đại Lý Tự, Tông Chính Tự, Đô Thủy Giám và Vệ Uy Tự.

Vương Thế Sung đã dày công bố trí mật mưu để giết gã, đương nhiên phải sắp đặt phục binh ở đó, đợi gã tự lao đầu vào lưới.

Sinh lộ duy nhất của gã chính là chạy vào Hoàng Cung, khi đó gã có thể lợi dụng địa thế phức tạp ở đó, tạo ra cơ hội đào tẩu.

Khấu Trọng hú dài một tiếng, tung mình bay chệch lên, nhảy lên bức tường phân cách giữa Hoàng thành và Hoàng Cung.

Tên bắn như mưa.

Khấu Trọng chuyển hoá chân khí, đổi từ nhảy lên thành nhảy xuống, mấy chục mũi tên bắn sượt qua đầu, còn gã thì hạ thân xuống chân tường, rồi áp sát tường lao về phía thượng thư phủ.

Địch nhân lại cuộn cuộn lao tới như một tấm vải lớn, trùm lên đầu gã.

Dưới ánh sáng của mấy trăm ngọn đuốc sáng rực trên tường thành và bốn phía thượng thư phủ, đao thương kiếm kích và khôi giáp phản chiếu ánh lửa sáng ngời, Hoàng thành đột nhiên trở thành địa ngục của huyết chiến.

Khấu Trọng không ngừng tăng tốc, áp sát tường chạy về phía Đông Thái Dương Môn.

Mặt kẻ phải giết bao nhiêu người, gã cũng phải chạy được đến Đông Thái Dương Môn, lúc này cho dù là Ninh Đạo Kỳ đích thân đến đây, cũng không cản nổi gã.

- o O o -